

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četetek in velja za poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 25 kr., za četrlet 65 kr. — Naravnost se pošilja npravnistvu v tiskarni sv. Cirila, korosko ulico št. 5. — Določniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobijo se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Nemških nacijonalcev sanjarije.

Kar so pri Čehih Mladočehi, to so pri Nemcih njih nacijonalci in ime mladih Nemcev jim samo zato ni po volji, ker bi jih sicer že ime izdalo, da so na enaki stópinji z Mladočehi. Tega pa Bog varuj, kajti Mladočehi so slovanske, nemški nacijonalci pa so tevtonske krvi: obé pa se neki ločite, kakor noč in dan, vsaka od druge. Razumni možje pa sodijo, da so si oboji prav v rodu in v čemer je razlika med njimi, to je, če rečemo veliko, jezik ali v prvi vrsti jezik, pri teh nemški, česki pri onih, pijani od liberalizma pa so vsi. Iz tega pa izvira potlej pri obojih tisto nestrpno rogoviljenje zoper vse, kar se ne udá njih volji, njih želji, njih misli.

Dobre reči pač naj nihče ne pričakuje od tacih ljudi! Kdor ne spoštuje pravice drugih, tak skrbi tudi le slabo za svojo. Pravica varuje pravico ali pa ni pravica. V tem pa so nemški nacijonalci še slabši, za veliko slabši, ker že nemško ljudstvo uživa po vseh delih naše države pravico in deli se mu skoraj v vseh deželah večji kos kruha, kakor ostalim ljudstvom, kar jih biva v našem cesarstvu in torej nosi tudi vsa bremena cele države. Kaj še torej čéjo za svoje ljudstvo? Nič manj, nič več, kakor to, da nam naj ostane nemško ljudstvo za »gospoda« še na dalje in to mora pa poslej biti celó postava, neprekljcljiva postava. Po njih misli gre Nemcu v naši državi mesto za mizo, drugim pa pri dverih ali še celo pred dvermi.

Isto čéjo sicer tudi nemški liberalci, toda ne tako na glas, z vriščem, zato pa se njim šteje tudi za veliko krivico, ker so le-ti zadovoljni z enim ministrom pri c. kr. vladi. Nacijonalcem zdi se to še malo ter čéjo kar celo roko, ne pa le prsta grofa Taaffe. Prej ali slej pride tudi do tega in če se grof Taaffe sedaj še obotavlja, on je na poti tje, kjer se reče, da je vsa vlada po polnem nemška, do cela liberalna. Nemški nacijonalci vidijo jo v duhu že pred seboj in kolikor je na-

njih, nadelava se že v redu pot za-njo. C. kr. namestnik v Gradci, baron Kübeck, je osivel v tej svojej službi ter je storil, kar je bilo mogoče, v njej, prav pošteno za nemštvo. To mu priznajo tudi nacijonalci, ali sedaj se jim dozdeva, da je že preveč mehák; njim neki ne vihti nič več s tako silo, kakor si je želijo, biča okoli glav slov. županov, ako pridejo ti pred-nj s prošnjo za drobtino kaké pravice.

To pa je njim do volje, da klééjo: proč z njim! Njih glasila pové to precej jasno, da-si se skriva za »govorico, ki noče utihniti«, za govoročo namreč, da vzame baron Kübeck v kratkem slovo od svoje visoke službe. Mi ne vemo za tako govoročo in brž ko ne tudi baron Kübeck ne, ona je le sanjarija v glavi nemških nacijonalcev. To se sklepa lahko že tudi iz tega, da imajo naslednika ces. namestniku kar k redu in njim sta celo dva na razpolaganje. Eden je deželni predsednik v Celovci, baron Schmid-Zabierow in drugi je neki minister za trgovino, markij Bacquehem. Prvi je na Koroškem znan ter je »prijatelj« najhujih nemških kričácev, drugi pa je po takem tudi enak njemu, vsekako pa slab prijatelj slov. ljudstva. In vendar nas je dobra tretjina, ki pridemo takó pod njegovo »železno roko«, ako se izpolni želja nemških nacijonalcev.

Mi doslej nimamo uzroka, naj damo kaj na te sanjarije nemških nacijonalcev, vendar pa sodimo, da smo dolžni našim bralcem pokazati na-nje, kajti pri nas ni nič nemogoče. Naše želje, naše prošnje, naj se nam dajo tiste pravice, ki nam grejo po božji in človeški postavi — te so bile doslej še vedno sanje, iz njih ni bilo nikoli resnice, pač pa se izpolni »zatiranim« Nemcem rada vsaka želja, tudi taka, ki ima prej podobo sanj, kakor pa resnice. Tako je bilo doslej, tedaj v dobi, ko še vlada grofa Taaffe ni slonéla na ramenih »nemške levice« in človek si celo lahko domisli, da »bode« poslej še vse lepše življenje za-nje, čemu pa bi sicer imeli ministra »nemške levice«?